

men senere hen i sin Tale fremhævede han netop, at et af de Forslag var i alt Fald saa konkret, at det havde kunnet lægges til Grund for det Forslag, som vi behandlede her i December i Fjor, og som gennemførte Lettelser for Tekstilindustrien med Hensyn til Nedsættelse af Garntolden o. s. v. Og jeg vil minde den højtærede Minister om, at der sandelig ogsaa var andre Forslag i dette Industriudvalgs Betænkning. Der var Afsnit 2 om Tekstilindustrien, om Kriseværn, og jeg hævder stadig væk, at det havde været mere naturligt at følge de Direktiver, der laa, end at komme frem med det nuværende Lovforslag, som absolut ikke kan egne sig til at hjælpe Tekstilindustrien, hvilket jeg straks skal komme tilbage til.

Ministeren mente at kunne sige, at ogsaa Told havde været overvejet, men man havde sine Tvivl med Hensyn til Toldens Nytte. Ja, det kan man have, men naar man ser hen til Erfaringerne fra 1922 og 1923, viser det sig, at Krisetolden har sin Nytte og sin Værdi. Hvis Ministeren ikke kan huske det mere, kan han blot spørge alle Arbejdere, som var beskæftigede i de Fag, og som sandelig ikke var prægede af Tvivl den Gang, for de var ganske klare over, at havde disse Fag ikke faaet Hjælp gennem Importregulering og den senere følgende Krisetold, havde de været ude for en endnu større Katastrofe, end de var, da vi traadte hjælpende til.

Der er nu megen Tale om de ændrede internationale, Forhold, som gør det vanskeligt at indføre slige Restriktioner, der maaske var praktikable lige efter Krigen, det vil sige i den Periode, Regeringen Neergaard sad. Disse Hentydninger til de internationale Forhold minder mig lidt om Hentydningerne til den europæiske Nødvendighed, som stod paa Dagsordenen i den slesvigske Diskussion inden 1864. Jeg tror, at hvis man tager lidt haandfast paa dette Spøgelse, vil det vise sig at være lige saa luftigt som den europæiske Nødvendighed i sin Tid. I alt Fald har jeg fremhævet, at vi fra vor Side selvsagt ikke vil være med til at skade, tværtimod; kan det vises, at der er Risiko ved det, der foreslaas fra vor Side, og det, som i det hele taget foreslaas af alle interesserede sagskyndige, skal vi selvfølgelig opgive det, men jeg siger ligesom det ærede Medlem Hr. Vanggaard, hvis Tale for Resten var noget inkonsekvent, at har man Toldsatser, og man vil nedsætte dem,

og man ved, at et bestemt Land vilde give noget for at faa dem ændret, saa er det ret flot — maaske for flot for vore økonomiske Forhold — at give den Nedsættelse ganske gratis uden at faa noget for det. Det Eksempel, det ærede Medlem Hr. Vanggaard fremdrog, sigtede nu paa Spanien, paa Sydfrugter. Vi har ogsaa andre lignende Forhold, og det er jo vort Forslag, at hvor vi ikke har saadanne Satser til at forhandle med, skal vi skabe os dem efter vor egen Mening og efter de Midler, som nu en Gang ligger for.

Den højtærede Minister spurgte endvidere, hvad de Konservative egentlig vilde; i sin Tid vilde vi en Guld-told. Ja, det var bl. a. en finansiel Foranstaltning, og dens Nytte og Logik er her i Aften blevet anerkendt af det ærede Medlem Hr. Vanggaard fra Venstrepartiet, og det glædede mig at høre denne Anerkendelse. Men samtidig med at fremhæve, at det var den Gang et Krav, der baade tog Sigte paa en vis Hemning af Importen og var af finansiel Betydning, vil jeg meget gerne fremhæve, ogsaa for den højtærede Minister, at vi har i Øjeblikket intet Krav om en generel Toldrevision, og det kan ikke nytte noget at blive ved at skyde os dette Krav i Skoene. Vi har det ikke, det findes ikke paa vort Program, intetsteds er det. Tværtimod vilde vi betragte det som uheldigt i dette Øjeblik, idet vi henviser til, at den tekniske Toldlovsrevision af 1923, som Regeringen Neergaard gennemførte, var et teknisk set udmærket godt Arbejde, som vi er fuldkommen tilfredse med, for saa vidt den egentlige Toldlov angaar. Vi kan maaske have vore specielle Ønsker, nogle af os ser maaske noget anderledes paa det end andre, men alt, hvad der er kommet frem fra Partiet i sin Helhed, viser, at Ønsker om generelle Toldforanstaltninger foreligger ikke fra konservativ Side, og de bør heller ikke foreligge i dette Øjeblik. Det, der foreligger, er Forslag eller Haabet om Forslag om visse begrænsede, kortvarige Krisetoldsatser af akkurat samme Karakter, som det ærede Medlem Hr. Kragh her i Dag har erkendt var den Linie, som Venstre opererede paa i 1923—24. Det manglede ogsaa blot, at det ikke var den, naar det var Regeringen Neergaard selv, der gennemførte den med det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister. Ogsaa jeg haabede, at Venstre var at træffe paa denne Vej, men selvfølgelig, hvis den højtærede Minister ikke en Gang vil forsøge at træffe andre